

συσπειρωση αριστερων μηχανικων

δεν κλείνουμε τα μάτια:

- στην ατομική διαπραγμάτευση της εργασίας
- στη διαφθορά
- στις διακρίσεις σε βάρος των νέων μηχανικών

Τα τελευταία χρόνια είδαμε τα "εκσυγχρονιστικά" οράματα να υλοποιούνται. Γίναμε πλέον "Ευρωπαίοι" και βαδίζουμε συντεταγμένα στην πραγμάτωση της νέας μεγάλης ιδέας, των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Ταυτόχρονα όμως βιώσαμε -και βιώνουμε- την υποβάθμιση των όρων εργασίας μας, την απαξίωση του επιστημονικού μας έργου, τη διάλυση του δημόσιου τομέα και τον ασφυκτικό έλεγχο της δημόσιας διοίκησης από τον κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ. Η ζωή μας, ως μηχανικών στο δημόσιο, γίνεται οθόενα και πιο μίζερη. Άλλαξε η κοινωνία, άλλαξαμε και εμείς.

η οργάνωση της συναίνεσης

Οι αλληλαγές αυτές είναι αποτέλεσμα στρατηγικών πολιτικών επιλογών κοινών και για τα δυο μεγάλα κόμματα

(το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ) που εναηλλάσσονται στην εξουσία. Η υλοποίηση αυτών των πολιτικών προϋποθέτει τη διαμόρφωση όρων συναίνεσης, ώστε να επιβληθούν με τις μικρότερες δυνατές αντιστάσεις. Η συναίνεση αυτή διαμορφώνεται πρώτα απ' όλη με ιδεολογικούς όρους που προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτές οι πολιτικές είναι μονόδρομος, ότι όλη γίνεται για το κοινό καλό, ότι τα όνειρά τους δεν είναι οι εφιάλτες μας. Ιδιαίτερη σημασία έχουν όμως και οι υλικοί όροι αυτής της συναίνεσης, ένα σύνολο πρακτικών στο δημόσιο και ειδικότερα στο χώρο των μηχανικών, που σαν στόχο και αποτέλεσμα έχουν τη διάλυση της κοινωνικής συνοχής, την άμβλυση των αντιστάσεων, την εξαγορά των συνειδήσεων.

Στα πλαίσια αυτών των πολιτικών εντάσσεται η διαρκής και επιμελής διατήρηση και ένταση των μισθολογικών

διαφοροποιήσεων μεταξύ των υπαλλήλων διαφορετικών Υπουργείων (ή ακόμη και διαφορετικών Υπηρεσιών του ίδιου Υπουργείου), καθώς και οι **αθρόες προσλήψεις υπαλλήλων με σύμβαση ορισμένου χρόνου ή έργου**, που εργάζονται σε καθεστώς ομηρίας, χωρίς δυνατότητα αντίδρασης μαζί με τους μόνιμους συναδέλφους τους.

Και ενώ έχει γίνει πλέον φανερό και στους πιο δύσπιστους ότι η “σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα” σημαίνει **σύνδεση του μισθού με την ...ενδοτικότητα**, κάποιοι βολεύονται με τις ατομικές πρακτικές που απλόχερα προσφέρει η κυβερνητική πολιτική, καθώς επιδιώκει να **οργανώσει τη συναίνεση μέσω της συννενοχής**: ατομική διαπραγμάτευση της εργασίας σε θέσεις με πρόσθετες αμοιβές, δημιουργία **“Ειδικών” και “Ακόμη Πιο Ειδικών Υπηρεσιών”** με “ειδικές” και “πιο ειδικές αμοιβές”, που σταδιακά υποκαθιστούν τις δημόσιες Υπηρεσίες, προσφέροντας το βασικό πλεονέκτημα ότι αποτελούν όργανα που υπάγονται στον άμεσο έλεγχο της πολιτικής ηγεσίας και λειτουργούν έξω από τους κανόνες και τους ελέγχους του δημοσίου.

Η μαζική διαπλοκή (εντός και εκτός ΕΥΔΕ) μεγάλης μερίδας υπαλλήλων –κυρίως διευθυντικών στελεχών– με την εξουσία, αποτελεί κύριο μέσο ελέγχου της Δημόσιας Διοίκησης, ενώ η διαφθορά στο δημόσιο τομέα, όχι μόνον δεν αντιμετωπίζεται, αλλά χρησιμοποιείται ως πρόσχημα για την περαιτέρω απαξίωση των δημόσιων Υπηρεσιών και τη μεταφορά αρμοδιοτήτων σε μηχανισμούς αδιαφανείς και ανεξέλεγκτους (όπως οι ιδιότυπες **κρατικές ανώνυμες εταιρείες**), που φυσικά παρουσιάζουν πολλαπλάσια αντίστοιχα φαινόμενα.

η Π.Ο. ΕΜΔΥΔΑΣ στο μάτι του κυκλώνα

Η κυριαρχία αυτών των πρακτικών έχει σημαντικές συνέπειες και στη συνδικαλιστική συγκρότησή τους. Οι διαφορές ανάμεσα στις κατηγορίες των μηχανικών έχουν μεγαλώσει και δεν αφορούν μόνο το άνοιγμα στην ψαλίδα των αποδοχών, αλλά και τη διαφοροποίηση ανάλογα με τη θέση που ο κάθε υπάλληλος κατέχει. Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις κατέδειξαν με τον πιο ανάγλυφο τρόπο αυτές τις διαφοροποιήσεις, γιατί κατέγραψαν ότι **βασικός απεργοσπαστικός μηχανισμός** –πλάι σ’ αυτούς που έχουν «πειστεί» ότι κάθε κινητοποίηση είναι δάκτυλος της αντιπολίτευσης με στόχο την αποτυχία της κυβερνητικής πολιτικής– **ήταν το στρώμα των μηχανικών που κατέχουν διευθυντικές θέσεις**, γεγονός που βέβαια δεν αναιρούν οι λίγες τιμητικές εξαιρέσεις.

Η Ομοσπονδία μας, αν δεν λάβει σοβαρά υπόψη αυτές τις εξελίξεις, κινδυνεύει να γίνει όργανο ενσωμάτωσης των εργαζομένων στις εκάστοτε κυβερνητικές επιλογές, αφού δεν θα μπορεί να αναπτύξει μαζικό κίνημα. Το ποσοστό των συναδέλφων που συμμετείχαν στις τελευταίες κινητοποιήσεις είναι οριακό για την ύπαρξη συνδικαλιστικού κινήματος στο χώρο μας και πρέπει να

μας προβληματίσει σοβαρά.

Η ενότητα του κοινωνικού χώρου είναι η βάση πάνω στην οποία μπορεί να αναπτυχθεί κίνημα και θα πρέπει να προφυλαχθεί με κάθε τρόπο. Προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να ανοίξουν μέτωπα που μέχρι σήμερα παρέμεναν αφανή:

1. **Μέτωπο ενάντια στις πρακτικές ατομικής διαπραγμάτευσης και στην ομηρία των συμβασιούχων**, κάτι που μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει επαρκώς. Οι συλλογικές διαπραγματεύσεις που κάνει η ΕΜΔΥΔΑΣ θα πρέπει να ισχύουν μόνο για τα μέλη της και να εξαιρούνται όσοι έχουν πρόσθετες απολαβές μέσω ατομικών διαπραγματεύσεων.
2. **Καταγγελία των φαινομένων της διαφθοράς**. Δυστυχώς οι μηχανικοί έχουν σημαντική συμμετοχή σε τέτοια φαινόμενα. Σήμερα ντρεπόμαστε να πούμε ότι είμαστε μηχανικοί που εργαζόμαστε στο δημόσιο και οι υπαίτιοι αυτής της απαξίωσής μας δεν μπορούν να διεκδικούν θέση ανάμεσά μας.
3. **Ανάδειξη των διαφορών και των αντιθέσεων στο χώρο των μηχανικών**, οι οποίες εντάσσονται στις αντιθέσεις που δημιουργεί η κρατική πολιτική στο σύνολο του δημόσιου τομέα. Ήδη, μετά τις προσλήψεις νέων συναδέλφων τα τελευταία χρόνια, έχουμε μηχανικούς δύο ταχυτήτων («παισιό» και «νέοι») στην ασφάλιση, και είναι προφανές ότι το ζήτημα δεν μπορεί να το αντιμετωπίσει μόνη της η Π.Ο. ΕΜΔΥΔΑΣ.

οι “μωρές Παρθένες” του συνδικαλισμού

Η κοινωνική βάση των αντιθέσεων στο χώρο των μηχανικών του δημοσίου, που περιγράψαμε παραπάνω, προσδιορίζει και τα όρια της πολιτικής των συνδικαλιστικών παρατάξεων στο χώρο της ΕΜΔΥΔΑΣ. Η επιτυχία της κρατικής πολιτικής με τη δημιουργία “μηχανικών πολλών ταχυτήτων”, την ατομική διαπραγμάτευση της εργασίας και την ανοχή της διαφθοράς, είναι μια πραγματικότητα που έχει συγκεκριμένα πολιτικά και κοινωνικά αποτελέσματα.

Στο συνδικαλιστικό χώρο μας, η επιτυχία αυτή έχει επιτρέψει να αναδειχθούν στην ηγεσία της -μέχρι πρόσφατα- κυβερνητικής παράταξης τα πιο τυχοδιωκτικά και απολιτικά στοιχεία, καθώς οι σχέσεις διαμεσολήθησης με τον κρατικό μηχανισμό αρκούν για την εμπέδωση της ηγεμονίας της και την αναπαραγωγή της αυτάρκειάς της ως εκλογικού μηχανισμού στο συνδικαλιστικό χώρο. Έτσι, ενώ η ΠΑΣΚ είναι πρώτη σε ψήφους, είναι τελευταία σε συμμετοχή στις κινητοποιήσεις! Ενδεικτικό είναι ότι μέλη της, που με περισσή άνεση αλληλάζουν σαν τα πουκάμισα το ένα πόστο με ένα άλλο (με κριτήριο το ύψος των αποδοχών), έχουν το θράσος να “συνδικαλιζονται” στην ΕΜΔΥΔΑΣ και να επιχειρούν να προσδιορίσουν

τον πολύ χαμηλότερο μισθό της πλειοψηφίας των μη προνομιούχων συναδέλφων! Ταυτόχρονα, ψηφοφόροι της είχαν ειδική μεταχείριση ως προς την "ατομική διαπραγμάτευση" της εργασίας.

Η διασπαστική και αποπροσανατολιστική στάση της ΠΑΣΚ βέβαια δεν περιορίζεται εκεί. Με τη διαρκή επίκληση για "μισθολόγιο και βαθμολόγιο μηχανικών" που μας ταλαιπωρεί αδιαλείπτως μέχρι σήμερα, όπως και με την πιο πρόσφατη (στο τελευταίο συνέδριο της Π.Ο. ΕΜΔΥΔΑΣ) επιδίωξη για τη δημιουργία χωριστικής Τριτοβάθμιας Συνομοσπονδίας μόνον των μηχανικών του δημοσίου, ενάντια στην ΑΔΕΔΥ και τη ΓΣΕΕ, που προώθησε από κοινού με ένα τμήμα της ΔΚΜ, συνεχώς ναρκοθετεί το κίνημά μας και τους αγώνες μας.

Δημιουργήθηκαν έτσι σε κοινωνικό επίπεδο νέες διαχωριστικές γραμμές. Ευτυχώς, υπάρχουν ακόμα μηχανικοί στο δημόσιο που αντιστέκονται στην ενδοτικότητα, που θέλουν να κάνουν με αξιοπρέπεια τη δουλειά τους, που δεν έχουν τόσο ελαστική συνείδηση ώστε να ανέχονται αυτά που συμβαίνουν γύρω τους και τέτοιοι συνάδελφοι βρίσκονται σε όλες τις παρατάξεις. Η πολιτική της ΕΜΔΥΔΑΣ τα τελευταία χρόνια εξέφραζε κυρίως αυτή τη μερίδα των μηχανικών. Βασικός πολιτικός όρος που εξασφάλισε την εμπιστοσύνη αυτών των συναδέλφων στην πολιτική της ΕΜΔΥΔΑΣ, ήταν η μη συμμετοχή της ΠΑΣΚ στη διοίκηση, καθώς η ηγεσία της ευθύνεται για τη φυσιογνωμία της παράταξης, που περιγράψαμε παραπάνω.

Παράλληλα, αυτές οι νέες διαχωριστικές γραμμές έχουν επιδράσει και στο εσωτερικό των παρατάξεων, δημιουργώντας νέες αντιθέσεις στην πολιτική τους υπόσταση και γραμμή. Οι συνδικαλιστικές λογικές που κινούνται στο πλαίσιο μιας διαχειριστικής πολιτικής, αδυνατούν να εκτιμήσουν τις συνέπειες της κυριαρχίας της κρατικής πολιτικής. Για παράδειγμα, μια σοβαρή πολιτική συνέπεια αυτής της αδυναμίας ήταν η εναγώνια αναζήτηση μεθοδεύσεων (από «αριστερά» συνδικαλιστικά στελέχη) για την ένταξη του ηγετικού πυρήνα της ΠΑΣΚ στα προεδρεία των συνδικαλιστικών μας οργάνων, με στόχο την «αποτελεσματικότερη» πρόσβαση στα γραφεία των Υπουργών, ενώ η βασική αρχή ότι κύριο μέσο διεκδίκησης και συνδικαλιστικό όπλο είναι η ανάπτυξη μαζικού κινήματος, ότι οι αγώνες και μόνο αυτοί υποχρεώνουν στην όποια παραχώρηση, καθώς ποτέ καμιά εξουσία δεν έδωσε τίποτα από μόνη της, ξεχνιέται.

υποταγή του κινήματος στη λογική των διαπραγματεύσεων

Στις πρόσφατες κινητοποιήσεις του κλάδου μας, τα όρια και οι αδυναμίες αυτής της πολιτικής φάνηκαν με πολύ καθαρό και αρνητικό για τον αγώνα μας τρόπο. Θα πρέπει εδώ να θυμίσουμε ότι η Συσπείρωση είχε καταθέσει ευθύς εξαρχής ολοκληρωμένη πρόταση στο Δ.Σ. της

Ομοσπονδίας (παρόλο που δεν συμμετείχε πλήρως στο προεδρείο και είχε αποκλειστεί από τη διαπραγματευτική εκπροσώπηση στις διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση) για το πλαίσιο των αναγκαίων ενεργειών, που περιλάμβανε τα εξής σημεία:

- *Ενημέρωση του κλάδου - εμπιστοσύνη στο κίνημα.*
- *Άνοδος του επιπέδου πολιτικής αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση, με καταγγελίες στα ΜΜΕ και προσφυγές στα εθνικά και κοινοτικά όργανα.*
- *Κλιμάκωση του αγώνα με μορφές κινητοποίησης που θα πιέζουν εκεί ακριβώς που «πονάει» ο αντίπαλος (ολυμπιακά έργα, πολεοδομίες κλπ).*
- *Αποτελεσματική περιφρούρηση της απεργίας από απεργοσπάστες συνδικαλιστές και διευθυντικά στελέχη.*

Δυστυχώς, οι προσπάθειες της Συσπείρωσης για ένταση των κινητοποιήσεων όσο υπήρχε χρόνος και δυνατότητα να ασκηθεί υπολογίσιμη πίεση στην κυβέρνηση, έπεσαν στο κενό, καθώς όχι μόνο δεν έγιναν αποδεκτές, αλλά αντίθετα, αντιμετωπίστηκαν με μια πρωτοφανή εχθρότητα από όλες τις παρατάξεις (Αγωνιστική Συνεργασία, ΔΚΜ, ΠΑΣΚ) που συγκροτούν το προεδρείο της Ομοσπονδίας, με αποτέλεσμα να επικρατήσει στους συναδέλφους αίσθηση αδιεξόδου και ματαιότητας του αγώνα.

Θα πρέπει βέβαια να επισημανθεί ότι η αντιδραστική στροφή που επικράτησε στο 6ο Τακτικό Συνέδριο της Ομοσπονδίας και οδήγησε τη Συσπείρωση στην αναγκαστική αποχώρησή της από το προεδρείο, διαμόρφωσε το «κατάλληλο» έδαφος για τις αρνητικές εξελίξεις που ζήσαμε όλοι κατά τη διάρκεια των τελευταίων κινητοποιήσεων του κλάδου: *Εσωστρέφεια και τάση διαχωρισμού από τους υπόλοιπους εργαζόμενους, υιοθέτηση «πολιτικής ισορροπιών» με αποτέλεσμα την ακινησία, υποταγή του κινήματος στη λογική των διαπραγματεύσεων, και, τελικά, αδυναμία του κλάδου να υποχρεώσει την Κυβέρνηση να υλοποιήσει ακόμα και τις γραπτές δεσμεύσεις της.*

η Συσπείρωση και το κίνημα των μηχανικών

Κατά κοινή ομολογία, η πολιτική συμφωνία που συγκροτούσε το προεδρείο της Π.Ο. ΕΜΔΥΔΑΣ μέχρι το προηγούμενο Συνέδριο, παρήγαγε –με την καθοριστική συμβολή της Συσπείρωσης– μια πολιτική που τη διαχώρισε από την προηγούμενη ιστορία της και κατέγραψε ένα νέο πρόσωπο για το κίνημά μας, **αυτονομημένο από κομματικούς ελέγχους και κρατικές πολιτικές.** Ήταν βέβαια φυσικό να λειτουργήσουν τα αντανάκλαστικά της εξουσίας, που δεν μπορούσε να παραμένει αδρανής στις ορατές συνέπειες από το διεκδικητικό «μοντέλο» που πρότεινε η Π.Ο. ΕΜΔΥΔΑΣ σε όλο το δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα, και να βρει τρόπους για την ανακοπή της θετικής

πορείας του κινήματος των μηχανικών του δημοσίου, που τα τελευταία χρόνια την είχε υποχρεώσει σε σημαντικές παραχωρήσεις.

Η **Συσπείρωση**, με τη συμμετοχή της στο προεδρείο της Ομοσπονδίας, όσο υπήρχαν ακόμα οι όροι παρέμβασης αλλιά και με τη συνοδική της δράση στο χώρο των μηχανικών, με τις όποιες αδυναμίες της αλλιά χωρίς να περιορίζεται στην αφ' υψηλού κριτική, **κινήθηκε και κινείται σε αντιπαλότητα με τις συνδιαχειριστικές πολιτικές που υποτιμούν τις πραγματικές αντιθέσεις στο χώρο των μηχανικών του δημοσίου και αδυνατούν να οικοδομήσουν μαζικό κίνημα.** Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι και παλιότερα, αλλιά και τώρα, η Συσπείρωση υφίσταται τις μεγαλύτερες επιθέσεις από τους φορείς αυτών των πολιτικών.

Στις σημερινές συνθήκες, η Συσπείρωση Αριστερών Μηχανικών, με τη συμμετοχή της στις εκλογές στην ΕΜΔΥΔΑΣ Αττικής για ανάδειξη Δ.Σ. και αντιπροσώπων για το Συνέδριο της Ομοσπονδίας, αγωνίζεται:

- Για την αναβάθμιση των διαδικασιών του συνδικαλιστικού κινήματος και την ανεξαρτησία του από κρατικές και κομματικές εξαρτήσεις.
- Ενάντια στην ατομική διαπραγμάτευση, που εντείνει τις οικονομικές διακρίσεις, εμποδώνει σχέσεις εξάρτησης και υποταγής και κατακερματίζει τον κοινωνικό χώρο.
- Για την αποφασιστική εναντίωση στα φαινόμενα διαφθοράς, που καθιστούν το κλήδο αφερέγγυο και συνένοχο στις κρατικές πολιτικές για τη δημόσια διοίκηση και την παραγωγή δημοσίων έργων.
- Ενάντια στην κυριαρχία των νόμων της αγοράς που οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση των λειτουργιών του δημοσίου τομέα, στην κατάργηση του κοινω-

νικού ελέγχου και στην απαξίωση του κοινωνικού χαρακτήρα της δημόσιας διοίκησης.

- Για την κοινή δράση και αλληλεγγύη με τα υπόλοιπα στρώματα εργαζομένων με στόχο την ανατροπή των πολιτικών που μεταφέρουν τα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων, που ληληλατούν το ασφαλιστικό σύστημα και περιορίζουν τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα.
- Ενάντια στις διακρίσεις σε βάρος των νέων συναδέλφων που, ενώ παράγουν το ίδιο έργο, έχουν μειωμένα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Ενάντια στις πολιτικές ομηρίας των συμβασιούχων συναδέλφων.
- Για τη μαζική και ενεργητική συμμετοχή του κλήδου σε ευρύτερα κοινωνικά κινήματα που σηματοδοτούν μια άλλη προοπτική ενάντια στους μονόδρομους που επιχειρούν να επιβάλλουν οι κυρίαρχες πολιτικές.
- Ενάντια στον πολιτισμό των Ολυμπιακών Αγώνων, τις επικοινωνιακές καταγίδες και τους άηλους μηχανισμούς χειραγώγησης που διαμορφώνουν τη συναίνεση.

Συνάδελφοι,

Στις εκλογές που θα γίνουν στις 30 του Μάρτη, σας καλούμε με την ψήφο σας να αποκρούσουμε την επίθεση του κρατικού συνδικαλισμού, που παραμένει αντίπαλός μας διαχρονικά, άσχετα με τις όποιες κυβερνητικές εναλλαγές. Είναι η ελάχιστη δυνατή προϋπόθεση για να υπάρχει με στοιχειώδεις όρους ένα **μαχητικό κι ανεξάρτητο συνδικαλιστικό κίνημα** των μηχανικών του Δημοσίου. Αλλιώως κινδυνεύει να γίνει και η ΕΜΔΥΔΑΣ, όργανο άσκησης της κρατικής πολιτικής στο χώρο των εργαζομένων, όπως έχουν γίνει πολλές άλλες ομοσπονδίες.

Εκλογές στην ΕΜΔΥΔΑΣ Αττικής για ανάδειξη Δ.Σ. και αντιπροσώπων για το Συνέδριο της Ομοσπονδίας

Τρίτη 30 Μαρτίου 2004
(από 8⁰⁰ π.μ. έως 7⁰⁰ μ.μ.)
κτίριο: Τσόχα 16
Γενικό Χημείο του Κράτους

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ

1. Αλεξάκης Γιάννης	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	Υπ. ΥΓΕΙΑΣ-ΠΡΟΝΟΙΑΣ
2. Βερνάρδου Μαρία	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	ΥΠΕΧΩΔΕ
3. Γεωργούλη Αγγελική	ΠΟΛ. ΜΗΧ.	ΝΟΣ. ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ
4. Γρηγορόπουλος Γιάννης	ΠΟΛ. ΜΗΧ.	Υπ. ΥΓΕΙΑΣ-ΠΡΟΝΟΙΑΣ
5. Θερμού Στέλλα	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	ΥΠΕΧΩΔΕ
6. Ιωάννου Τάκης	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	ΥΠΕΧΩΔΕ/ΓΓΔΕ
7. Καλιαντζόπουλος Γιώργος	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	ΥΠΕΧΩΔΕ
8. Κατσαμπάνης Γιάννης	ΜΗΧ. ΜΗΧ.	ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ
9. Κωνσταντοπούλου-Μουρούζη Τασία	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	ΟΣΚ
10. Λαγοπάτης Νώντας	ΠΟΛ. ΜΗΧ.	ΥΠΕΧΩΔΕ/ΓΓΔΕ
11. Μωραΐτου Λωρέττα	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	ΥΠΕΧΩΔΕ
12. Παππά Λώρη	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	ΥΠΕΧΩΔΕ
13. Παυλοπούλου Άντα	ΑΓΡ. ΤΟΠ.	ΥΠΕΧΩΔΕ
14. Πετρόπουλος Δημήτρης	ΗΛ. ΜΗΧ.	ΥΠΕΘΑ/ΓΕΣ
15. Σακαρέλλης Νίκος	ΗΛ. ΜΗΧ.	ΨΥΧ. ΝΟΣ. ΑΤΤΙΚΗΣ
16. Σέρβου Φωτεινή	ΑΡΧ. ΜΗΧ.	ΔΗΜΟΣ ΠΕΙΡΑΙΑ